

În scurta și zvapaiață istorie a muzicii pop-rock există puține personalități care au dat tonul unei epoci, schimbând esențial gustul public. Nu mă refer la megastarurile care, interpretând partitura altora, au tras după ele mulțimi în urmă. Am în vedere compozitori și producători, a căror viziune a fost atât de puternică încât s-a impus ca stil, gen ori curent. Evident, acești oameni au fost înconjurați de colaboratori, la fel de buni în partea ce le revenea de făcut, și-au beneficiat de aportul unor individualități artistice de aceeași talie. Și când spun asta, nu încerc să diminuez meritul nici uneia dintre cele două părți, ci vreau să echilibrez o balanță permanent instabilă. Lucru imposibil, sunt conștient.

Deși o auzisem de vreo doi ani, am „descoperit” muzica disco abia în vara lui 1977, când, în haine subțiri de marinar, mă luptam cu ispitele nude ce bătău noaptea vechiului Litoral. Donna Summer, Boney M, Smokie, Lipps Inc. și celelalte scîlciuri dansante nu existau pentru împătimitul de Pink Floyd, Deep Purple, Led Zeppelin, Hendrix sau Janis, cel care anevoie ceda teren sub asaltul punkerilor disprețuiți până și de propaganda comunistă. Mi s-a întâmplat și mie, ca și altora, probabil, să intru cu o fată într-un disco-bar sculptat dinamic de lumini multicolore, să bem Martini retușat cu zeama de lamaie, să ne strângem în brațe, și așa mai departe, în timp ce Donna Summer gemea senzual, aproximativ 17 minute, Love to Love You Baby. La 21 de ani, soldat, ascultând așa ceva, n-ar fi de mirare să faci amor unimanual; ceea ce li se și întâmpla celor câțiva camarazi mai puțin norocoși ca mine, vizitat cum eram de-o muza în carne și oase bine distribuite sub pielea bronzată. Asta e déjà-vu: o fată mi-a intermediat „cunoștința” cu Donna & Giorgio!

Povestea lor era transmisă din om în om, aproape ca un mesaj subversiv. În cazul dat, nefiind deloc revoluționară sau anti-sistem, funcționa ca truc de marketing. Privind retrospectiv, nu poate fi înlăturată banuiala că muzica disco a fost împinsă în prim-plan de mecanismul showbiz ca să contracareze vijelia punk. Totuși, obiectivitatea impune constatarea că oamenii preferă întotdeauna distracția în detrimentul datoriei și aleg mereu plăcerea în dauna obligațiilor civice. Exemplu avem chiar anul 1977, când situația politico-socială din lumea comunistă (Charta 77, Miscarea Goma) pare să conducă la finalul consumat abia peste 12 ani. Putini erau cei care militau pentru asta; cei mulți se distrau. Ceea ce fac și azi. Déjà-vu!

Scris de Dumitru Ungureanu

Miercuri, 22 Iulie 2015 11:50 - Ultima actualizare Miercuri, 22 Iulie 2015 11:57

Giorgio Moroder are numele inregistrat in Pantheonul pop-rock. Personalitate deschisa la noutatile vremii, s-a implicat in multe proiecte, de la glam-rock si muzica de film (film restaurat chiar, celebrul Metropolis al lui Fritz Lang), la masini de viteza si de mari fite. Intuitia sa, anume ca instrumentul numit moog-synthesizer poate deveni o „chestie fierbinte“, coroborata cu abilitatea de-a scrie melodii placute urechii (de consemnat ca diferite piese ale sale au ajuns pe primele locuri si inainte si dupa „era disco“), plus norocul de-a lucra cu Donna Summer si Pete Bellotte, producator de hituri pentru multe nume – iata ce sta la baza unui stil de viata inutil de combatut.

Era cumva previzibil ca, dupa o perioada relativ discreta, Giorgio Moroder sa revina in atentie. Noua realizare se cheama Déjà-vu (2015, RCA). Contine 12 piese, dintre care numai una ii apartine integral. In 9 piese, urmand o traditie de colaborari fericite, partile vocale sunt sustinute de nume cunoscute pe scenele actuale de dans, de la Kylie Minogue la Britney Spears. Semnificativa e piesa proprie: 74 is new 24. Déjà-vu?

Nu e un vis, nu e socant; e de-a dreptul... redundant, ar spune poetul Emil Brumaru.

AUTOR: Dumitru Ungureanu

SURSA:

[Suplimentul de Cultura](#)